

Weöres Sándor: UJJÉ-!-VI MESE

Mesét mondok, dí-dá-dú,
egyszer volt egy százlábú.

Hát az a százlábú állat
sorra számlálgatott minden lábat,
eredményül mennyi jött?
épp 365.

Az év minden napjára
jut neki 1-1 lába.

Egyik csupa kulimász,
a másikkal magyaráz,
harmadikkal zongorázik,
negyedikkel falra mászik,
ötödikkel mutogat,
hatodikkal cukrot ad,
hetedikkel krumplit hámoz,
nyolcadikkal sok vendéget hív a házhoz,
kilencedikkel az ajtót nyitja,
tizedikkel vendégeit kihajítja,
tizenegyedik csak csonka,
tizenkettődikkal ágát bontja,
tizenharmadikat leharapták,
tizennegyedikkel fog vakmacskát,
tizenötödikkel koccint,
tizenhatodikkal pöccint,
tizenhetedikkel fociz,
tizennyolcadikkal kocsiz,
tizenkilencedikkel sántikál,
a többivel fűgén szaladgál.

Ahány lába
- mert nem dőre -
éppen annyi adománya
az újesztendőre:
minden napra jut 1-1,
a sok kicsi sokra megy.

Weöres Sándor: Kezdődik az iskola

Könyv, toll, tinta, ceruza,
rontom-bontom,
kezdődik az iskola,
csak aszondom.

Kora reggel rohanás,
rontom-bontom,
nem könnyű a tanulás,
csak aszondom.

Tízpercben nagy futkosás,
rontom-bontom,
torkod fájdul, ne kiálts,
csak aszondom.

Zsemlye és vajaskenyér,
rontom-bontom,
morzsát szedhet az egér,
csak aszondom.

Énekóra, la-la-la,
rontom-bontom,
reng a terem ablaka,
csak aszondom.

Tornaóra egy-kettő,
rontom-bontom,
leszakad a háztető,
csak aszondom.

Kintről benéz egy szamár,
rontom-bontom,
iskolába sose jár,
csak aszondom. 🏠

UGRÓTÁNCOT JÓKEDVEMBŐL

Ugrótáncot jókedvemből,
édes rózsám, járok,
országút visz Fehérvárig,
széles a két árok.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
Rozika, Terike, Marcsa,
kinek nincsen tíz tallérja,
kötőféket tartsa.

Kisbelényes igen kényes,
ott terem a jó bor,
Nagyszalonta, sok szalonka,
ott vadászni jó sor.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
Rozika, Terike, Marcsa,
lompos, kócos, lassan billeg
öreg kutya farka.

Kifogtunk a Küküllőből
három rocska rákot,
Vásárhelynél ágyu bömből,
köpködi a lángot.
Így tedd rá, úgy tedd rá,
Rozika, Terike, Marcsa,
hadd forogjon a huncut világ,
az ő lelke rajta.

ROMÁNC

Kis híd, deszka-híd,
Az ár téged hova vitt?
Három csacsi, szürke törpe,
Ott bámult a víztükörbe.
Nem szedtek ők szép csokrétát,
Legelték a margarétát,
Csülkük három rétre sétált,
Fülük hat mezőre szétállt.
Csacsi-járta deszka híd,
Az ár hova vitt?

Gyöngy-ág, rózsza-ág,
Hova lett a bóbitád?
Három lepke, kék, zöld, sárga,
Ott libbent a napsugárba.
A virágot ők se szedték,
Csak a szirmát érintették,
Úgy sodorták az illatot,
Mint egy selyem-gombolyagot.
Lepke-ülte rózsza-ág,
Hol a bóbitád?

Kő-ház, messzi ház,
Paraszadra ki vigyáz?

Három kislány, fürge, szőke,
Ottan fűzött cérnát tűbe.
Fűzőgettek, tűzőgettek,
Aztán virágot is szedtek,
Három csokor lett belőle,
Igy tipegtek esküvőre.
Lányok-lakta messzi ház,
Rád most ki vigyáz?

104

Azt álmodtam, hogy gyerekek vagyunk még:
összevesztünk, én megütöttem arcod,
most te sértetten menekülsz előlem
fokszikutyáddal.

Hosszu kórók közt tipegő babuska,
átölel sűrű puha őszi zsongás,
pókfonál csillog libegő hajadban
s futsz pityeregve.

Én kínálnálak fanyar-édes őszi
szép bogyókkal, míg te csak egyre sírsz-ríz,
ülsz a kuckón és a szemembe nézel
zord gyűlölettel.

Hogy fölébredtem, ragyogott a reggel
s fájt hogy többé már sohasem verekszünk.
Őz-patán fut zöld tavaszom s te is már
nagy baba lettél.

Weöres Sándor: Tavaszi virradat

Kakas kukorít, hajnal kivirít,
a réti rigó dala röppen,
arany-bivalyok gerince ragyog
márvány-eres égi ködökben.
Ma ládd: a hímes föld, láng-habos ég
csak láz-tünnemény, csak híg buborék,
széthull, tenyeredbe csöppen.

A lábadon itt topánka szorít:
ez a föld! a gyökér-ölü erdő!
a homlokodon kék pántlika fon:
ez a menny! a fejedre tekergő!

igaz csak a szív, a kalitka-madár,
kit féltésed vasrácsa bezár:
ha elszáll, vissza sosem jó.

Ágnes, kit nem ismerek

Ágnes, kit nem ismerek,
ma veled beszélgetek.
Oly jó ha beszélhetünk
azzal kit nem ismerünk.
Ki messzi és idegen:
ragyog mint fény a vízen;
s ki az úton szembejött:
egy csak a többi között.

Ha szállt a katóbogár,
nevén becézted-e már?
míg sárgán süttött a nyár,
szép szóval hívtad-e már?
Úgy becézlek én ma, ládd,
mint a pettyes katicát:
legjobban beszélgetünk
azzal kit nem ismerünk.

Távoli kisasszonyom,
fönn ülsz egy szép csillagon,
lábadat lelógatod,
dalomat meghallgatod.
Ágneska, zokon ne vedd,
bocsásd meg énekemet:
ládd, a katóbogarak
mindent megbocsátanak.

[Weöres Sándor: Estharang](#)

Árnyék-inda szövődik a tájra.
Hazatér az ég piros bikája.
Tüzes ködben sétál le a lejtőn,
megpihen egy aranyszélű felhőn.

Sötét dombok bivalyként hevernek,
minden torony egy-egy őrző gyermek.
Kis harangok keveredő vére
rácsordul a házak tetejére.

Itt is, ott is kigyullad a csillag.
Faluvégen csacsifogat ballag.

Karcsú, szálas jegenyék homályán
szeretőjét várja a cigánylány.

Kövér csibor mozog a patakban,
alkonyírból csipkét ver a habban.
Csöndes a kert, még szellő se fut ma,
lelapul a lusta füst az utra.

De az erdőn fagyos vihar éled,
fellegekből épít hegyvidéket.
Messzi szélvész üzeni csatáját,
tépázza az alkony bóbitáját.